

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska
Protokolant –	Sekretarz sądowy Joanna Nande

po rozpoznaniu 23 lutego 2021 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko **Prezes Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) S.A. we W. od decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z 18 września 2019 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) S.A. we W. na rzecz Prezes Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmE 318/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 września 2019 r. wydaną w sprawie (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art 56 ust 1 pkt 1a, art 56 ust 2 pkt 1, ust. 2a pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. - Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) w związku z art 9a ust. 1a pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne [w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), w związku z art 56 ust 3 i ust 6 oraz art 30 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne a także w związku z art 186 ust 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, ze zm.) oraz w związku z art 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) SA, z siedzibą we W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1. przedsiębiorca: (...) SA., z siedzibą we W., nie wywiązał się w 2014 r., z określonego w art 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art 9e ust 1 lub w art 9o ust 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), wydanego dla

energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art 9a ust 5 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obliczonej w sposób określony w art 9a ust 2 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.),

2. za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy: (...) SA, z siedzibą we W., karę pieniężną w kwocie

1.057 219,44 zł.

(decyzja k. 6-11)

Powód (...) SA z siedzibą we W. wniósł odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w części dotyczącej punktu 2. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego art. 56 ust. 6 a PE poprzez przyjęcie, że nie wystąpiły okoliczności ekskulpacyjne. Zarzucając powyższe wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji przez odstąpienie od nałożonej kary, a w przypadku podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji o ustalenie przekwalifikowania kwot 3.000, 30 zł i kwoty 809.064,80 wpłaconych tytułem opłaty zastępczej na poczet wymierzonej kary.

(odwołanie k. 12-15)

Prezes URE, po dokonaniu analizy zarzutów podniesionych w odwołaniu stwierdził, że nie zasługują one na uwzględnienie, brak jest zatem podstaw do zmiany decyzji. Wobec tego, podtrzymując stanowisko zajęte w uzasadnieniu decyzji, pozwany wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie k. 45-49)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny, a decyzję zaskarżono jedynie w części odnoszącej się do wymierzonej przedsiębiorcy kary pieniężnej.

(...) SA z siedzibą we W. jest przedsiębiorcą energetycznym, którego przedmiotem działalności jest między innymi wytwarzanie, przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej.

(okoliczności niekwestionowane, informacja z KRS k. 19-24)

Powód w terminie do dnia 30 listopada 2013 r. złożył Prezesowi URE oświadczenie, o którym mowa w art. 9a ust 1a ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) i został uwzględniony w Informacji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 grudnia 2013 r., Nr (...) w sprawie wykazu odbiorców przemysłowych na rok 2014, opublikowanej w Biuletynie Informacji Publicznej URE. Tym samym był zobowiązany do realizacji, w terminie do dnia 31 marca 2015 r. obowiązku, o którym mowa w art 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), w odniesieniu do ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek, w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.

(okoliczność niekwestionowana, informacja k. 1-2 akt adm.)

Zgodnie z art 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust 9, są obowiązani uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art 9e ust 1 lub 9o ust 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczyć opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust 5, obliczoną w sposób określony w ust. 2. W myśl art 9a ust 5 pkt 1 tej ustawy - opłaty

zastępcze, o których mowa w ust. 1 pkt 2, stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i uiszczą się je na rachunek bankowy tego funduszu do dnia 31 marca każdego roku, za poprzedni rok kalendarzowy.

W myśl art 9a ust 1 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązek, o którym mowa w ust 1 i 8, wykonuje odbiorca przemysłowy, który w roku kalendarzowym poprzedzającym rok realizacji obowiązku zużył nie mniej niż 100 GWh energii elektrycznej, której koszt wyniósł nie mniej niż 3% wartości jego produkcji, a także złożył oświadczenie, o którym mowa w ust 1a.

Zgodnie § 2a - obowiązującego do dnia 1 lipca 2018 r. - rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2012 r. poz. 1229, ze zm.) obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia albo uiszczenia opłaty zastępczej za rok 2014 uznaje się za spełniony, jeżeli udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które odbiorca przemysłowy, o którym mowa w art 9a ust 1 pkt 1 ustawy, przedstawił do umorzenia, lub z uiszczonych przez tego odbiorcę opłaty zastępczej, w ilości energii elektrycznej zakupionej na własny użytek w danym roku, wynosi nie mniej niż 13 %.

Przedsiębiorca zakupił w okresie od, dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. na własny użytek 718 505,190 MWh energii elektrycznej. Oznacza to, iż był on zobowiązany - w terminie do dnia 31 marca 2015 r. - do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia w ilości 93 405,675 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej temu wolumenowi i wynoszącej 28 024 504,67 zł (93 405,675 MWh x 300,03 zł/MWh – zgodnie z informacją Prezesa URE nr 6/2014 z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zwaloryzowanej jednostkowej opłaty zastępczej jaką należy stosować w celu obliczenia opłaty zastępczej przy realizacji obowiązku o którym mowa w art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne za rok 2014).

(informacja k. 4, 6-8, odwołanie k. 13 okoliczności niezaprzeczone)

Powód realizując ten obowiązek umorzył świadectwa pochodzenia w ilości 90 695,127 MWh. Ponadto z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, załączonego do pisma z dnia 22 września 2015 r. [znak: (...), wynika, że Przedsiębiorca do dnia 31 marca 2015 r. nie dokonał wpłaty brakującej opłaty zastępczej. Kwoty 3 000,30 zł i 809 064,80 zł zostały uiszczone odpowiednio w dniu 10 kwietnia 2015 r. oraz w dniu 28 maja 2015 r. a więc po upływie ustawowego terminu.

(wyciągi k. 9,10 akt adm., okoliczności przyznane)

Odnosząc się do stanowiska przedsiębiorcy, iż obowiązek, o którym mowa w art 9a ust 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) w stosunku do energii elektrycznej zakupionej od (...) SA i (...) SA został zrealizowany przez te podmioty (cena zakupionej energii elektrycznej zawierała bowiem koszty wypełnienia obowiązków umorzeniowych) Prezes URE trafnie przyjął, że przepisy ustawy - Prawo energetyczne są jednoznaczne i nie przewidują możliwości realizacji omawianego obowiązku - w odniesieniu do energii elektrycznej zakupionej na użytek własny - pośrednio przez inny podmiot niż odbiorcę przemysłowego dokonującego tego zakupu. Dla oceny wypełnienia przedmiotowego obowiązku bez znaczenia pozostaje cena zakupionej energii elektrycznej.

A zatem pozwany zasadnie uznał, że Przedsiębiorca nie wypełnił za rok 2014 obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), ponieważ nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia do dnia 31 marca 2015 r. świadectw pochodzenia na brakującą ilość 2 710,548 MWh oraz nie uiszczył na konto NFOŚiGW brakującej opłaty zastępczej wynoszącej 813 245,72 zł (2 710,548 MWh x 300,03 zł/MWh)

Zgodnie z treścią art 56 ust 1 pkt 1a ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) karze pieniężnej podlega ten, kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectwa pochodzenia biogazu albo nie uiszcza opłaty zastępczej.

Z art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii wynika, że do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa m.in. w art. 9 a ust. 1 PE za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (tj. przed dniem 4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art 56 ust 2a pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) minimalna wysokość kary pieniężnej, wymierzonej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art 9a ust 1 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), nie może być niższa niż kwota obliczona według obowiązującego wzoru, zgodnie z którym kwotę nie uiszczonej opłaty zastępczej należy pomnożyć przez współczynnik 1,3. Art. 56 ust 3 ustawy - Prawo energetyczne stanowi, że wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy wynikającego z działalności koncesjonowanej osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Zgodnie art 56 ust 6 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

W myśl art 56 ust 2a pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) minimalna wysokość kary nie może być niższa niż 1.057 219,44 zł.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez powoda wskazać należy, że zgodnie z art 56 ust 6a PE Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, przy czym Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, gdy określone w tym przepisie przesłanki zostaną spełnione łącznie. Nadto, skorzystanie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary nie ma charakteru obligatoryjnego, gdyż decyzję o jej zastosowaniu pozostawiono uznaniu administracyjnemu Prezesa URE. Prezes URE w niniejszej sprawie uznał, że brak jest podstaw do zastosowania tej instytucji i omówił to wyczerpująco w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Sąd Okręgowy podziela stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie o sygnaturze I NSK 95/18 dotyczące kwestii uznania administracyjnego, wyrażane wcześniej niejednokrotnie w orzecznictwie, że art. „56 ust. 6a P.E. należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasady równowagi i podziału władzy. (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dysponuje więc pewnym luzem decyzyjnym przy interpretacji przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu, a w razie ziszczenia się wspomnianej przesłanki - uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia: odstąpienia od kary pieniężnej bądź nieodstąpienia od tej kary”. Sąd Najwyższy stwierdził w uzasadnieniu tego wyroku, że „organ regulacyjny, z uwagi na posiadaną wyspecjalizowaną kadre, unikalną pamięć instytucjonalną oraz bezpośrednią styczność z realiami rynkowymi, jest co do zasady lepiej przygotowany niż sędzia do oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu przedsiębiorcy z punktu widzenia standardów obowiązujących na rynku regulowanym. Interpretacja przepisów prawnych należy do istoty władzy wykonawczej, która jak wskazuje sama jej nazwa, odpowiada za egzekwowanie prawa. Jeżeli określony sposób interpretacji przepisu ma racjonalne uzasadnienie i jest ugruntowany w praktyce organu, sąd nie powinien zastępować go własną interpretacją. Interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności: opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji.” Ponadto Sąd Najwyższy wskazał, że „nawet w razie ziszczenia się przesłanki znikomości szkodliwości społecznej czynu przewidzianej w art. 56 ust. 6a P.e., Prezes URE nie ma obowiązku odstąpienia od nałożenia kary. Wynika to z przyznanego w tym przepisie regulatorowi uznania administracyjnego, które zakłada możliwość wyboru różnych rozstrzygnięć w tym samym stanie faktycznym. Prezes URE, mając na względzie cele prawa energetycznego, realia rynkowe i sytuację konsumentów, może więc podjąć

decyzję o nieskorzystaniu z kompetencji określonej w art. 56 ust. 6a P.E., nawet przy znikomej szkodliwości społecznej czynu. Jako że są to kryteria słusznościowe, których stosowanie jest wpisane w istotę uznania administracyjnego, sąd nie powinien co do zasady zastępować Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w ocenie, czy w danych okolicznościach wspomniane kryteria wymagają nałożenia kary, czy raczej odstąpienia od jej nałożenia”. Sąd Najwyższy wskazał też, że „należy też podkreślić, że merytoryczna kontrola decyzji organów regulacyjnych w postępowaniach hybrydowych jest wyjątkiem od obowiązującej w polskim systemie prawnym reguły, zgodnie z którą kontrola sądowa nad działalnością organów administracji ma charakter przede wszystkim kasatoryjny. Takie ograniczenie zakresu kontroli sądowej wynika z zasady podziału władz - gdyby orzekanie co do istoty w sprawach administracyjnych było regułą, należałoby postawić pytanie o celowość utrzymywania w systemie odrębnych organów administracji, skoro o wszystkim i tak ostatecznie rozstrzygałby sąd. Dlatego też Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Sąd Apelacyjny przy korzystaniu z kompetencji do reformatoryjnego orzekania powinny kierować się zasadą powściągliwości”. Sąd Okręgowy stanowisko to w pełni podziela.

Odnosząc powyższe rozważania do niniejszej sprawy wskazać należy, że powód nie podważył domniemania racjonalności decyzji Prezesa URE. Pozwany przedstawił konkretne argumenty wskazujące na to, z jakich przyczyn nie skorzystał z tej instytucji.

Przede wszystkim rację ma pozwany, że w niniejszej sprawie nie można przyjąć, że obowiązek został zrealizowany przez powoda poprzez wpłaty z tytułu opłaty zastępczej, które miały miejsce po upływie zakreślonego prawem terminu (po 31 marca 2015 r.), bowiem termin ten miał charakter materialnoprawny, a zatem czynności, które zostały dokonane po jego upływie należy uznać za bezskuteczne (por. wyrok SN z dnia 26 marca 2019 r. sygn. akt INSK 20/18). Oznacza to, że wobec niespełnienia jednej z przesłanek warunkujących odstąpienie od wymierzenia kary Prezes URE trafnie przyjął, że nie było podstaw do zastosowania tego przepisu.

Ponadto odnosząc się do przesłanki stopnia szkodliwości czynu Prezes URE przyjął, że jest on znaczny. Prezes URE trafnie wskazał, że celem obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 PE jest zapewnienie odpowiednich źródeł finansowania m.in. energii odnawialnej, a tym samym ochrona środowiska. Realizacja tego obowiązku ma zapewnić źródło wspierania rozwoju technologicznego i innowacji w odnawialnych źródłach energii. Powyższe regulacje stanowią gwarancję osiągnięcia określonych przychodów dla wytwórców jak inwestorów i zachętę do rozwijania technologii, które wytwarzają energię ze źródeł odnawialnych. Rozwój odnawialnych źródeł energii jest wskazany jako jeden z priorytetowych kierunków Polityki energetycznej Polski do 2040 roku. W raporcie wskazano, że wytwarzanie energii ze źródeł odnawialnych umożliwia dywersyfikację struktury wytwarzania energii, ogranicza uzależnienie państwa od importu paliw, a także przyczynia się do zmniejszenia wpływu sektora energii na środowisko, dzięki niewielkiej/zerowej emisji zanieczyszczeń. Niewykonanie obowiązku przez przedsiębiorców wpływa zatem na realizację celów o których mowa powyżej, a ponadto ma wpływ na bezpieczeństwo energetyczne kraju. Nie można zatem przyjąć, że stopień szkodliwości czynu w niniejszej sprawie był znikomy co również wyklucza zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Oceniając stopień zawinienia powoda pozwany wziął pod uwagę to, że przedsiębiorca jest podmiotem od wielu lat działającym na rynku energetycznym (posiada koncesje m.in. na obrót energią w elektryczną od roku 1998) posiada więc wiedzę i doświadczenie w zakresie realizacji obowiązku umorzenia świadectw pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej, w tym wiedzę na temat zakresu i terminu jego realizacji. Ponadto przedsiębiorca jest jednym z największych podmiotów działających w branży chemicznej w Polsce. Jako profesjonalista jest zobowiązany do takiego zorganizowania swojej działalności, aby realizacja obowiązków ustawowych odbywała się bez przeszkód. Powód wskazał, że przyczyną niewykonania obowiązku w sposób pełny i prawidłowy były błędy powstałe w procesie ustalenia wielkości obowiązku za rok 2014, a zatem przyczyny te leżały po stronie przedsiębiorcy. Rację ma zatem pozwany przyjmując, że powód nie dołożył należytej staranności w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej. .

Sąd pominął dowód z zeznań świadków J. S. i R. S. na okoliczność ustalenia przyczyny nieprawidłowości, a także podjęcia niezwłocznych działań w celu realizacji obowiązków, których dotyczy postępowanie przed Prezesem URE z tych względów, że okoliczności te były bezsporne. Ocenie sądu natomiast podlegało to, jaki wpływ miało zachowanie

powoda i podjęte działania dla wysokości nałożonej na powoda kary. W tym zakresie ocena ta zgodna była ze stanowiskiem pozwanego.

Wskazać należy, że wysokość kary w niniejszej sprawie została określona na poziomie minimalnym wynikającym z art. 56 ust. 2a pkt 1 PE. Pozwany uwzględnił zatem to, że przedsiębiorca, chociaż po terminie ale dokonał wpłaty kwoty należnej z tytułu opłaty zastępczej. Ponadto pozwany uwzględnił fakt, że przedsiębiorca nie był dotychczas karany za nieprawidłową realizację obowiązku w zakresie uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Dokonując oceny możliwości finansowych powoda, pozwany ustalił, (czemu pozwany nie zaprzeczył), że Przedsiębiorca osiągnął w roku 2018 przychody ze sprzedaży produktów, usług, towarów i materiałów w wysokości (...) zł. Wymierzona przez Prezesa URE kara pieniężna w kwocie 1 057 219,44 zł stanowi (...) tego przychodu i mieści się w granicach określonych w art 56 ust 3 ustawy - Prawo energetyczne i z uwagi na osiągnięty zysk netto w wysokości (...) zł nie można uznać, że będzie ona nadmiernie dolegliwa dla powoda.

Odnosząc się do żądania zawartego w odwołaniu ustalenia przekwalifikowania kwoty 3.000.30 zł i 809.064,80 zł tytułem opłaty zastępczej na poczet wymierzonej kary wskazać należy, że zgodnie z art. 479⁵³ § 1 k.p.c. Sąd ochrony konkurencji i konsumentów oddał odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia. Zaś zgodnie z § 2 w razie uwzględnienia odwołania, sąd ochrony konkurencji i konsumentów zaskarżoną decyzję albo uchyla, albo zmienia w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy. W niniejszej sprawie brak jest podstawy prawnej do wydania rozstrzygnięcia ustalającego, o które wnosi powód. Z wnioskiem o przekwalifikowanie wpłat będzie on mógł wystąpić do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, o czym został również pouczony pismem z dnia 26 lipca 2019 r. (k.50).

Z tych wszystkich względów, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Zarzuty podniesione w odwołaniu stanowią jedynie niepopartą dowodami polemikę z rozstrzygnięciem organu regulacyjnego i nie mogły prowadzić do zmiany lub uchylecia decyzji. Wobec powyższego, stwierdzając brak podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi URE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska